

Мокра, като ги застави да се обѣщаватъ, че ще пазятъ тайната, разказа на младитѣ хора за подземната галерия и какъ женитѣ и дѣцата на всичката махала сѣ намѣрили скривалище.

— Ти бивала ли си, майка, тамъ, кога-дае? Попита Петръ.

— Никога.

— Въ такъвъ случай е необходимо да се разгледа. Такова скривалище всѣкога може да потрѣба. Хайде да идемъ, Никола.

Тѣ отидоха да разгледатъ кладенецътъ. Спустиха финеръ и видѣха дупката. Трѣбваше да видѣтъ и подземнието.

— Азъ ще се спустна! каза Никола.

— Почакай, трѣбва по-напрѣдъ да се испита: яки ли се синджиритѣ и вратата.

— Ще ме удържатъ.

— Ще испитаме. Трѣбва да се прѣдполага, че ти си потѣжакъ отъ една кофа вода.

Петръ спускаше кофата, като я товарѣше съ по-голъма и съ по-голъма тѣжина.

— Спусти ме сега, каза Никола.

— Ще те спустна, но ти не дѣй влиза, до като не се убѣдишъ: можешъ ли да влѣзнешъ тамъ.

— Ами кой ще ми побърка.

— Газоветѣ. Ако въздухътъ е чистъ, влѣзни, но ако е разваленъ, ще влѣзнешъ, но не ще излѣзнешъ.

— Какъ тѣй? Неразбираше Никола. — Тамъ е като въ поницата, а въ поницата може да се диши.

Петръ му разказа за свойствата на въздухътъ и го проводи да донесе една пушка, единъ дълъгъ лѣкъ пѣртъ и още единъ финеръ. Той каза да се гръмне нѣколко пѣти въ подземнието. Послѣ спустна Никола двата финеря: единътъ, който бѣше свѣрзанъ на крайтъ на дългийтъ пѣртъ, трѣбваше да носи на-прѣдъ, другийтъ да държи въ рѣцѣ. Петръ каза на Никола тутакси да се върне, щомъ като почне да гаснѣе прѣднийтъ финеръ. Никола испълни всичко съ точностъ. Той изкочи изъ кофата и се скри въ подземнието, но на минутата се върна и тѣй скоро влѣзна пакъ въ кофата, щото безъ малко щѣше да падне въ кладенецътъ.